

Dr. Kőrösi Mária

Balogh Ildikó: *MAGYAR HITTEL* című idézőkönyvének bemutatása

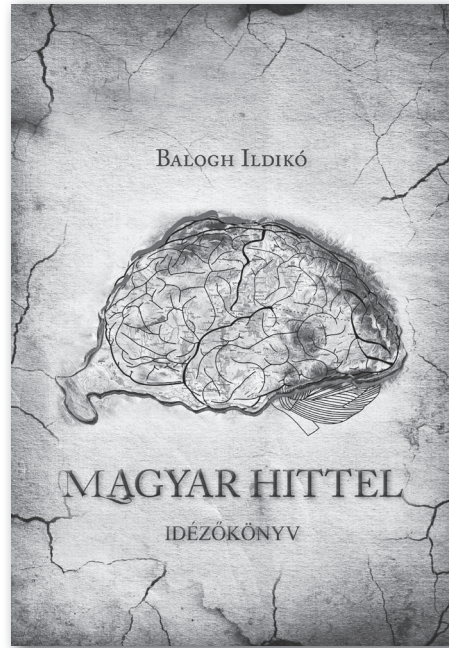
Elhangzott a XXIII. Magyar Őskutatási Fórumon, 2018. augusztus 6-án

Mottó:

„Az, ki életében sokat érzett és gondolkozott és érzeményeit és gondolatait nyom nélkül elröppenni nem hagyta. olya kincset gyűjthetett magának, mely az élete minden változásai közt gazdag táplatot nyújt lelkének.

Sok szépet írnak a bölcsek, s gyakran a neméppen bölcsek is; gazdag forrást nyitának fel, honnan jó sorban intést, balban vigasztalást, mindkettőben magasabbra emelkedést, szív és észnemesülést meríthetünk; de azok is csak úgy hatnak ránk, ha érzés és gondolkodás által sajátunkká tevők, ha saját magunkra kiforrva, lényünkhöz kapcsolódtak, mint esti szélhez a virágillat, melyben megfürdött.”

(Részlet a *PARANIESIS* Kölcsey Kálmánhoz, unkaöccséhez, Kölcsey Ferenc gondolataiból)

Tisztelt Barátaink, Munkatársaink, Hölgyeim, Uraim!

Úgy tűnik – kézben tartva Balogh Ildikó – mennyiségére nézve kis idézőkönyvecskéjét, tartalmát tekintve azonban ki-ki maga döntheti el, hogy – napok, hetek, vagy épp hónapok igényeltetnek önmaga számára, hogy az olvasottak alapján, az általa kigyűjtött idézetek elfogadásával olvasottak alapján – mennyi idő szükségeltetik az információk „kezeléséhez”.

Mert kérdések bizony felmerülnek, de létrejönnek ütköztetések, azonosságok, különbözőségek, legbensőbb értékelések is. Azaz elmondható, hogy még a kimondatlan célját is elérte az írója, szerzője. Nem „csak” olvassuk, de újra és újra olvassuk... s olykor, befejezetlennek tűnő fejezetekhez magunk is jegyzetelgetünk a saját ismereteiből, tudományos kutatásaink nyomán, vagy egyszerűen csak azért, mert felkelte az éber figyelmem.

Így maga a szerző is megfürdött abban a bizonyos virágillattal átítatódott estei szellő-hangulatban, amely míg haza nem ért, kontinenseken át- és áthaladva vele járt és maradt. És létrejött a *MAGYAR*

HITTEL idézőkönyvecske üzenet gyanánt, nekünk, embereknek.

Amennyiben elfogadjuk kedves hajdani kifejezésünket – mely döntően épp úgy elmélet, mint gyakorlat is –, akkor ez a kis könyv is azon táplát, amelyet a szerző megosztani kíván olvasóival. Megosztani, mert az általa idézett neves szerzők munkáit megismerve, az általuk értéket adó gondolatmorzsák számára is különleges hatást jelentettek.

Ezek az ún. gondolatmorzsák, idézetek – úgy mint „Őstörténet”, „Magyar nyelv”, Magyar örökléstan”, „Ősmagyar vallás”, s mindezek ésszerű következményeként a „Magyar géniuszt” című fejezetek – igazolni hivatottak létünket, létezésünk érinthető múltját, feltárhatóságát a jelenben, s az igazságot: hogy ősi helyünk, a Kárpátok övezete áldott természeti- és földrajzi környezete az, ahová egyben Ázsia csodálatos vidékéről, s útjain érkeztek ide eleink.

A szerző legszemélyesebb hangon, s útmutatással tárja elénk legbensőbb meggyőződéseit, érveit, utat engedve az olvasónak – aki akár igazolhatja, szembe-sítheti vélt és valós tudását, elképzelését, egyéni ku-

tatásainak eredményeit, vagy azon kritikáit, amelyekkel párbeszédre invitálja az olvasottak íróját – véleményem szerint alkotó dialógusra. Mert ez létrejön a gondolkodó emberben. Igényként is.

Balogh Ildikó nem a teljességre törekszik e kis könyvében. De a legteljesebb igazságérzettel és szeretettel, jóindulattal, hol a tudományos kutatások eddig elért eredményeinek általa fontosnak tartott kiemelésével, hol a maga tapasztalatai horizontján át, választott hivatása mellett ráébredve keresi, kutatja, az igaz magyar gyökereinket, ősmúltunkat.

Balogh Ildikó ezen kutatásai lényegében 1997-ben kezdődtek, immár idehaza, hisz hosszabb ideig több távoli országban is élt, hivatását is gyakorolva. Ezek az esztendőik azonban valahogy még fontosabbá tették a számára – talán épp más kultúrákat megízelve, megtapasztalva –, a magyar nép őstörténelmét, annak minél szélesebb körű és mélyebb megismerését. Hiába, a magyar lélek olyan kivédhetetlen, s felülírhatatlan, egyedi, semmi mással össze nem hasonlítható alkotója a mi népünknek, amely sokszínűségét talán épp nyelvének oly csodálatos, sokrétű árnyalatai bizonyítják, s igazolják...

Amikor először vettem a kezembe Ildikó e kis könyvét, s végiglapoztam bele-beleolvasva egy-egy, szinte magától kinyílt fejezetrésztbe, először az volt az érzésem, hogy igen, lehet kutatgatni, olvasgatni, jegyzetelgetni, gondolatokkal „eljátszani”, s több, a maga számára oly szeretettel felfedezett témakörökről lehet feltételezni, hogy azok mindenkit érdekelhetnek. Lehet szinte azonnal tovább is adni, pontosabban megosztani másokkal is az ő saját örömét, hogy az ő látásával, meglátásával egyben igényelhesse azt is az olvasóitól, hogy tessék törődni, tessék pontosnak lenni, s tessék nem becsapottnak lenni a mi, a magyar őstörténetünket illetően.

Azután szisztematikusan is elolvastam e kis munkát – amely 81 oldalas, fejezeteinek száma 5, plusz egy melléklet – és több dologra is rá kellett jönnöm. Ha nagyon szigorúan kellene bírálnom, akkor azonnal a fejezetek aránytalanságára kellene rámutatnom. Melyik választott témájának ad több teret, mondani és közölnivalót? Vajon a mennyiség a meghatározó? Az arányosság? Bizonyára nem. Most, ebben a formájában nem.

De most nem ez a lényeg!

A lényeg, egy hazáját, népét rendkívül tisztelő és szerető emberről van szó, aki ráadásul orvos, és aki hivatásszerűen ismeri az emberi lelket, tisztában van a lélektannal, több kultúrát is kiemelve ért és megértetni akarja elsősorban önmagával a félremagyarázott, olykor előre gyártott hazugságokkal is terhelt történelmünkön belül, magát az őstörténetünket. Tehát az alaptól, az alapról indul. Hangsúlyozom: keresztény hittel, a keresztény hitbe vetett, s attól kapott elszántsággal, s akarattal.

Becsületére váljék – ismétlem – még véletlenül sem a lehetséges teljesség vállalásával. Amit ő vállal, azt egy Bakay Kornéltól vett idézettel kívánom elmondani:

„Csak az szeretheti őszintén a szőlőföldjét, csak az becsülheti igazán őseink emlékét és hagyatékát, aki veszi a fáradságot, hogy legelőbb is alaposan megismerje azt. Járja be a választott vagy örökölt vidéket alaposan és nyitott szemmel. Találja meg az emlékeket és kezdjen hozzá a múlt búvárlásához. Ne rettenjen vissza attól, hogy nincs hivatalos oklevele, ne tántorítsa el, hogy a mérvadóknak nevezettek esetleg gáncsolják, netán kicsúfolják. Legyen elszánt és a szent cél érdekében konok és hűségese.”

Kedves Ildikó, ez a gondolat bizony nagyon igaz. Még akkor is, amikor az általad ismert és felsorolt idézett, vagy ún. hivatkozott irodalmakat olvashatjuk, amelyek feltétlen figyelemfelkeltő írások. De most magad sem törekedtél többre. Legfőbb mondanivalód ráébresztetni az olvasót, hogy még időben, mind az oktatás, de a közgondolkodás érdekében is szülessen meg egy egységes őstörténeti irányvonal, tudva, vagy nem tudva, hogy olykor, mint adott esetben is, a lokálpatriotizmus felmentés lehet a tudományos könyörtelenséggel szemben.

Köszönjük Balogh Ildikó elgondolkodtató idézőkötetét, a válogatást, a saját gondolatait, hisz a természetes vágy és igény segíti a szerzőt további kutatásokra, újabb és újabb „gondolatmorzsák” megtalálására, azok értékelésére, közvetítésére...

És segíti gondolkodóját, mert az ilyen kölcsönösségből származó erő tudatosságra készítet, utat keres a beszédes megnyilatkozásra, amelyet itt és most mi is tapasztalhatunk, s élhetünk is vele. Élünk is vele! Már azért is, mert a jelenlévők szinte mindegyikének van és lesz kérdése, hozzászólása

szinte mindegyik fejezethez, amelyek nem csak felkeltették, felkeltik az érdeklődést, hanem folytatást is várnak, első sorban magától a Szerzőtől!

Báró Jósika Miklós szavaival jelen közösségünk nevében is elmondhatom: „Ellenállhatatlan varázs van abban, ha másnak a lelkében a magunkéval találkoznak.”

Kérem, engedjék meg, hogy most elsőként néhány gondolattal kapcsolódjak – részben folytatójaként az idézőkönyv, illetve idézőkötet egy-egy állomáshoz, mert megérintett a sokat mondó üzenet: **MAGYAR HITTEL.**

Elsőként a geográfus gróf Teleki Pál által írt és felolvasatott – a Magyar Földrajzi Társaság 1898. december 15-én – „Korszakok az ázsiai felfedező utazások történetében” című dolgozatából emelem most ki a következő részleteket: „Minthogy a földrajz oly ismeretek összegéből áll, melyekhez Európa minden népe egy-egy résszel járul, - története érdekesítő összehasonlításokra ad alkalmat, mert tetteikben tükröződnek vissza az egyes népek szelleme és politikai sorsa! Jelen értekezésem tárgyául nem az egész föld felfedezésnek történetét választottam; kivettem belőle egy önálló részt, egy területi egységet, - Ázsiát... E világrész belsejében ringott a magyar nemzet bölcsője is, és sok neves tudósunk, közéletünk oly sok rokonszenves és lelkes alakja szentelte életét e bölcső s azok felfedezésére, kiket a közös származás fűz hozzánk. Jelen esetben azért éppen Ázsia a legérdekesebb földrész, mert legrégebb idő óta kutatjuk tudományos, sőt, azelőtt is már régen ismertük, s mert az európai nemzetek mindegyike több-kevesebb részt véve felkutatásában, ezek huszonnégy századon át való viszontagságainak, s történelmének élénk és tanulságos képét nyerjük...”

...De íme, jön a népvándorlás, s áradatja négy évszázadra megbénítja a tudományos kutatást. E nagy mozgalom, kis időre lecsillapodván, a mongolokban új anyagra talál, s elsöpörni látszik már Európa fiatal államait. Ennek megakadályozására sietnek a pápa- és világi fejedelmek követői a mongolok khánjaihoz s megint megindul a földrajzi kutatás...”

A másik „Attila, a leghíresebb hun, aki 395-ben, egy fából készült palotában látta meg először a napvilágot. Szülőhelye valahol Európa szívében, a Duna

bal partján, a mai Magyarország területén volt, talán attól a várostól északkeletre, amelytől később Mozart linzi szimfóniája a nevét kapta. Királyi vagy vezéri sarj – illetve alkirályi vagy alvezéri ivadék volt. Ugyanitt fog meghalni is mintegy hatvan esztendő múlva, előbb azonban szinte beláthatatlan ívű pályát jár be élete, amely Kínától a párizsi medencéig, Konstantinápoly elővárosaitól az előretolt római sáncokig vezető őt megszámlálhatatlan lovasserege élén.” (Attila és fapalotája, Attila Alapítvány, Tápiószentmárton, 2010.)

Jordanes így ír róla: „Azért született, hogy felrázza a világot”.

Kedves Barátaim, tisztelt jelenlévők!

Legelőször megköszönöm Balogh Ildikó gondolkodásra, továbbgondolkodásra, s feltétlen alkotó vitára is készítő „idézőkönyvét”, barátságát és bizalmát, hogy felkért gondolatainak ismertetésére, s Önöknek, hogy meghallgattak engem.

Tisztelettel, s örvendő fogadják a Szerző gondoskodó ajándékát, írásba foglalt legszemélyesebb gondolatait, s kérem lehetőségük szerint csatlakozzanak annak bővítéséhez, ki-ki a maga tudományterületéről ide vonatkoztatható alkotó gondolataival, építő kritikáival, lehetséges kutatásainak eredményeivel. Mert közös múltunk feltárása közös feladat!

Kedves Ildikó!

S most végül, kérlek, fogadd szeretettel – szintén igazolásul gondolataidhoz Vörösmarty Mihály: „Jóslat” című gyönyörű versének következő sorait:

„Kié e hon, ha nem a miénk?
Ha érte mindent megtevének,
Ha tiszta kézzel áldozánk,
S lettünk, mi eddig nem valánk:
Nincs hatalom,
Mely visszanyom.
És még neked virulnod kell, o hon,
Mert Isten, ember virraszt pártodon.”

Szeretettel, a Jóisten áldást kérve életedre,

Dr. Kőrösi Mária
egyetemi docens,
a Széchenyi Társaság
elnökségi tagja